Norman Károly

A herceg és a pók

Az Örök Hó Birodalmától délre, a Rekkenő Forróság Földjétől északra, az Égigérő Hegyektől nyugatra, a Kék Tengerektől pedig keletre élt egy herceg. Mérhetetlen gazdagságba született. Bíbor- és rózsatakarókban töltötte az első éveit, pompázatos játékok között, szolgahad leste minden kívánságát. „Az én lelkem komisz! – mondotta gyakran apja, az öreg király – De én elég sok ocsmány dolgot tapasztaltam életemben. Ha valaki szebb világban nevelkedik, bizonyosan jobb lesz nálam!" Ezért aztán a hatalmas kastély legkisebb zugában is valóságos hadsereg vigyázta a rendet, parádéztak és egyszerre léptek még a kutyák is. Mondják, hogy az előző kertész gonosz sorsra jutott, mert nem ügyelt eléggé a vadhajtásokra a sövénybokrokon. „Igenis, fenséges Apám!" – mondta mindig a herceg, és az öreg király szíve megnyugodott. Ám amikor elfordult, a herceg titkos és rejtelmes útjaira indult, a kert zugába, a kastély szögletébe, a mező füvébe. Megtörtént, hogy a kertész a haját tépte a félelem diktálta dühében, minthogy az éjszaka a gyönyörű pázsit közepén vakondtúrás keletkezett. „Rendnek kell lennie!" – förmedt rá a kis herceg, mire a kertész falfehérre sápadt és reszketett. Akkor aztán a herceg kacagva meghempergett a harmatos vakondtúrás sarában, és fülig mocskosan rózsákat tördelt le a legszebb bokorról.

Pár év múlva fölserdült a herceg. Mindenki láthatta, hogy a legnagyobb öröme, ha katonákat vezényelhet egyre bonyolultabb, de hihetetlenül szabályos alakzatokba. Szeszélyes szigorától rettegett a birodalom, az öreg király pedig gyönyörködve szemlélte az örökösét.

Aztán egy reggel, kis csomaggal a hóna alatt, szakadt ruhás csavargó hagyta el a kastélyt, s délelőtt már két dolgot kerestek égre-földre: a madárijesztőt a mezőőr, és a herceget az egész kastély. A kis pataknál a kutyák a nyomát vesztették. Zengett a kastély környéke a kereső hadaktól, ő pedig besurrant a kis birodalom szélén álló romos házikóba, amíg távolabbra nem gyűrűzött a kutatás. Csönd szállt le a kunyhó környékére – ám a herceg lelke pattanásig feszült íj! Mesés!

Korábban külországból idevetődött öregasszony lakott a kunyhóban. Már rég meghalt, de a házhoz azóta sem nyúlt senki, tán hanyagságból, tán kegyeletből. De az is lehet, hogy ezt holmi éjszaka visszajáró, rettentő kísértetekről szállongó híresztelések okozták. A

herceg sose hitt ilyesmiben, és épp a babonás félelemre számított, amikor a kalyiba felé vette az útját. A hajtóknak, üldözőknek, vadászoknak és nyomozóknak tényleg eszükbe sem jutott, hogy odabent lehet. Pedig ott volt – a rettegés hideg verejtékében.

Mert amikor belépett a homályba, és behúzva maga mögött az ajtót megfordult: asztal nagyságú pókkal találta szemben magát. Kővé dermedt, a gerince mentén csiklandósan folytak alá a verejték csöppek, tíz perceken át. Talán föladja a szökését, ha kiáltani, vagy akár csak megfordulni mer.

Amikor aztán a környék elcsendesedett, a pók feléje mozdult. A herceg előkapta a tőrét, nagy üvöltéssel a pók felé sújtott, megsebezve a karmos lábát, és háttal kivetette magát a csukott ajtón keresztül.

Nem volt gyáva fiú, odakint lassan úrrá lett a rémületén, és átgondolta a helyzetet. Bár minden porcikájában menekülésre vágyik, egyelőre két okból sem távolodhat el túlságosan a háztól. Egyrészt itt nem fogják keresni, másrészt vastag felhők gyülekeznek, zivatar várható. Már esik is! A herceg a kunyhó eresze alá húzódott, ahogy csak bírt, mégis bőrig ázott. Aztán leszállott az este, az erdő fái közé alig jutott be a csillagfény. A suttogó sötétben a herceg, hátát a kunyhó falának vetve, vacogott a madárijesztő nedves rongyaiban. Mielőtt nyugtalan álmába hullott volna, még átvillant az eszén: mivel táplálkozhat vajon a pók?

Ezzel a kérdéssel riadt is fel a párás hajnalon. Szinte az álmai folytatásaként nyekergő, reszelős hangot hallott a kunyhóból; csakhogy a fényben végképp távol állt tőle a rémület. Bátorságot gyűjtött, az ablakhoz óvakodott, de a piszkos üvegen át a benti sötétből semmit ki nem vehetett. Mehetett volna útjára; maga sem értette, miért nem indul. Az ajtóréshez merészkedett: szürke gomolyagban ott feküdt a szörnyeteg. Hogy jobban lásson, a herceg bedugta a fejét. Akkor a pók hatalmas, karmos, szőrös lábával feléje kaszált, a herceg visszahőkölt. Ám még látta, hogy az általa megsebzett póklábon nyálka folyik. Akkor a pók határozottan felnyögött! Talán e váratlan hang tette, hogy a hercegben hirtelen megváltozott valami. Fölébredt a lelkiismerete. Óvatosan visszadugta a fejét, és alaposabban szemügyre vette a láthatóan tehetetlen állatot. Ha ilyesmiről egy pók esetében egyáltalán szó lehet, csont és bőr volt; hosszú idők óta nem juthatott táplálékhoz. A herceg képzeletén átfutott, hogy vajon mi lehetett a vénasszony sorsa, de rögtön el is szégyellte magát: visszaemlékezett a temetésre. A rettentő gondolat csak megerősítette a lelkiismeret-furdalását: szörnyeteg ide, szörnyeteg oda, a szánalom hulláma futott át rajta. Kioldozta a csomagját, a kenyerét félbetörte, és az egyik darabbal megcélozta a

pókot. Nemigen várta, a pók mégis rácsapott a kenyérre, és pillanatok alatt eltüntette. Aztán panaszos, nyöszörgő hangot hallatott, mint valami beteg kutya. Akkor a herceg vizet hozott a patakról egy vaslábosban, és egy hosszú bottal óvatosan a pók elé taszigálta. Aztán visszament a patakhoz, fürödni. A fűbe terítette a rongyait, s miközben szárítkozott, a gondolatain ott terpeszkedett a pók, össze-összerázkódott az undortól. Délre mindene megszáradt, és most igazán indulhatott volna – mégis visszament a kunyhóhoz. A pók mozdulatlanul feküdt odabent, sérült lábát maga alá húzva, az első pillantásra döglöttnek tűnt. A herceg most valamiféle bonyolult gépezetnek látta. Először egy gallyal, majd a mozdulatlanságon felbátorodva az ujja végével is megpiszkálta a karmos láb arasznyi sörtéit. Váratlanul apja bajuszának szálai jutottak az eszébe, bár azoknál lágyabbak voltak. A pók még erre sem mozdult. „Alszik?" – töprengett a herceg, aztán megérezte a sebes rész lüktető forróságát, bár ilyesmire egyáltalán nem számított egy póknál.

Akkor a herceg különös elhatározásra jutott, amin aztán egész életében csodálkozott. A pataknál igen alaposan kisúrolta a lábost, a kését is letisztította, és tépést csinált az ingéből. Aztán egy lábos vízzel, mindenre elszántan, belépett a pókhoz. A tőrét gyors mozdulattal belevágta a sebbe. A pók megelevenedett, fájdalmas szisszenést hallatott, és hatalmas rágójával belemart a herceg derekába. A harapás lecsúszott ugyan, a herceg bőrét csak karcolás érte, de a méreg még így is olyan fájdalmat okozott, mintha tüzes vaspánttal fogták volna körül; először bénító szorítást érzett, majd izzó fájdalmat, és ebben az izzásban kék-zöld szikrákat látott kínjában. Ami a pókot illeti, ezzel ki is adta minden erejét. A herceg percekig vakon fetrengett a kíntól, de fikarcnyi félelem sem volt a lelkében, hanem a szánalma és lelkiismeret-furdalása helyén düh tombolt: „Te undorító állat, hát nem akarok én neked rosszat!" – és fektében, kíméletlenül, újra belevágott a sebes, duzzadt részbe. A pók csak megrándult, a sebből pedig vastagon megindult a genny. A herceg hasra fordult, alaposan kitisztította a sebet, szalmaszálat illesztett bele, majd a tépéssel körülkötözte. Maradék kenyerét megint megfelezte, a pók elé tette. Aztán kimerülten, tehetetlenül elfeküdt, már egyáltalán nem mozdultak érzéketlen lábai, a pók mérge megtette a hatását.

Kétnapos, félálomszerű kábulat következett, amelynek szinte elviselhetetlen éhség vetett véget és váratlan öröm: az altestét maró fájdalom jelezte, hogy ismét visszatér belé az élet! Kínnal négykézlábra emelkedett, majd rogyadozva felállt. A pók a herceg és az ajtó között gubbasztott, és sok szemével éberen figyelt. A herceg lelkiismeretének adóját már lerótta, szökni kellene. De mi lehet a sebbel? Egyszerre

kinyújtotta a kezét, és – megragadta a pók lábát. Az nem húzta el, csak figyelt. A duzzanat teljesen lelappadt. Akkor a herceg némileg tántorogva megkerülte, kiment a patakhoz. A jéghideg víz elmosta a fájdalma maradékát. Hozott belőle a pók lábasában, kibontotta a tépést, átkötözte a sebet. Új vizet hozott az állatnak, amelyet az a szeme láttára megivott, majd panaszos nyikorgást hallatott. „Amit tehettem érted, megtettem, agyő! – mondta a herceg. – Tisztességes mesékben ilyenkor az állatok felajánlják egy sörtéjüket, ha bajba kerülnék!" – azzal, könnyű szívvel, céltalan vándorútjának folytatására indult.

A réteken túl kerítés, vicsorgó kutya megkötve, ház – de hosszú percek után sem jött ki senki. A herceg felbátorodva átmászott a kerítésen, besurrant a házba, ott is a konyhába. Ami élelmet hirtelenjében talált, mind összeszedte. Jóllakott a réten, elcsomagolta a maradékot. Most ugyan hová? Ej, no, mintha újra hallaná a pók panaszos nyikorgását! Hát persze, tudja jól. Vissza kell mennie, megetetni a – pókját.

Fél nap után nyitott újra a kalyiba félhomályába. A pók fura, vinnyogó hangot hallatott, és hirtelen a nyolc lábára ugrott. – Nana, nana! – hátrált a herceg óvatosan egy lépést. – Ha kutya volnál, még tán a farkad is csóválnád! – azzal a pók elé tette a lopott lakomát. Az állat féloldalt fordult, talán, hogy a herceg ne láthassa, hogy mi módon eszik, és az utolsó morzsát is bekebelezte. A potrohára ereszkedett, szinte pihegett. A herceg kiment, hátát a kalyiba falának vetette, hosszan mélázott. Egyszerre meghallotta az ajtó nyekergését: zörögve-sziszegve a pók óvakodott ki a fűre, a herceg mellé. Így gubbasztottak a sűrűsödő alkonyatban; a szökevény, immár tolvaj is; és egy ember nagyságú pók, fekete szőrzetében, fényes, karmos lábait maga alá húzva.

* * *

Hajnalban a herceg első pillantása a ragyogó pókra esett: ezernyi tündöklő drágakő, harmatcseppek borították a fényes, fekete szőrzetét. Saját legnagyobb meglepetésére a herceg gyönyörködött e hatalmas, szimmetrikus ékszerben. Aztán a patakban nagyot fürdött, majd prüszkölve és felfrissülve visszatért, és egy nedves ronggyal egyszerűen lecsutakolta a pókot, mint valami lovat. Az mozdulatlanul tűrte. „Nem mehet ez így örökre! Ám talán még látjuk egymást!" – mondott búcsút az állatnak. Az a sok szem... csak nem szomorú?

Sarkon fordult, és fütyörészve elindult. Jó darabot ment már, amikor bizonytalan érzéssel hátranézett: sok lábán, ruganyosan követte a pók, pár lépéssel lemaradva.

Vidékszerte suttogás kapott lábra a következő hetekben valamiféle szörnyű jószágról, amellyel egy rongyos csavargó kóborol. Alkonyat után nem merték elhagyni a házakat az emberek. Azt is mindenki hallotta, hogy a király fia eltűnt. Ám senki sem akadt, aki e két dolgot összekapcsolta volna.

A hercegnek bizony be kellett surrannia házakba is, táplálékért. Ha csak maga lett volna, talán munkát keres. Csakhogy féltette a pókját az emberek biztosra vehető, rettegő undorától, nem merte kockáztatni, hogy meglássák. Lopdosott hát, és igyekezett nyomtalanul eltűnni a szemek elől. Csakhogy egyáltalán nem rejtőzködésre, törvénytelenségre, bűnre született, hanem hatalomra és gazdagságra! Egyre jobban kínozta a tolvaj élet és az egyedülség. Egy este valami kukoricás szélében gubbasztottak a tüzük parazsánál, amikor megszólalt: – Legalább beszélni tudnál, te pók, ha már magányra kárhoztattál! – Tudok én beszélni, herceg – szólalt meg a pók váratlanul, sercegő recsegéssel-nyiszorgással, de érthetően. A herceg döbbenetében talpra ugrott, és a pókra meredt. „Bizonyára elbóbiskoltam, álmodtam!" – ült vissza, s hosszú napokon át nem hallotta újra a pók szavát. Ettől fogva rákapott a magában való beszédre, pontosabban: a pókjához intézte a szavait. Álmában pedig a pók különös meséket mondott neki; földalatti világokról, erdőkről, régi kastélyokról – titokzatos és rejtelmes helyekről, ahol pókok egyáltalán előfordulnak.

Egy zaklatott napon valamelyik faluban alaposan megkergették, és csaknem elfogták a tolvajt. Éjszaka felébredt nyugtalan álmából, valamilyen lovagokról, harcról és dicsőségről – s amely suttogva folytatódott, és hosszú percekig tartott, amíg felismerte, hogy már nem álmodik, hanem felette őrködik a pók, és mesél neki, akit alvónak hisz. Hirtelen felült. A pók riadtan elhallgatott, de a herceg így szólt: – Álmodom vagy sem, de folytasd, kérlek! – és a mese álomba ringatta, és a pók karmos lábai között ébredt másnap, csudálatosan kipihenten.

Ugyanezen a napon vadászkutyák falkája támadt rájuk. A herceg megtapasztalhatta a pók félelmetes hatalmát! Az dühében ide-oda szökkent, sújtott és mart, és darabokra szaggatta a kutyákat; szörnyű mérge rövid, de annál rettentőbb haláltusával büntette a támadókat. Maguk a vadászok is bizonyosan hamar előkerülnek; menekülni kezdtek hát. Ám hamar kiderült, hogy bekerítették őket. – Bújj el! Embert nem gyilkolhatsz, s ennyivel meg sem tudnál küzdeni! – kiáltotta a herceg, a

pók pedig próbált elrejtőzni a fűben. A herceg felegyenesedve a vadászok elé lépett.

– Mit keresel itt, koszos csavargó? – förmedt rá a vadászmester – Talán tudod, mi történt a kutyáinkkal!

– A kutyáitok megtámadtak ben... engem – nyögte ki a herceg.

– Úgy – köpött egyet a vadászmester – Ez csak az előleg! – és egy szíjjal végigvágott az arcán – Fogjátok le! – de nem folytathatta. Csontig ható, megrettent sikoly vágott a levegőbe, majd lövések csattantak. Aztán a rejtőzködő pók felől rohanva menekülő vadászok magukkal sodorták a fővadászt. A herceg a bozótban kétségbeesve futott a pókjához. Az kínban vonaglott, testén golyó szaggatta sebekkel. A sötétség már leszállott, mire a herceg, a végső kimerülés határán, vállán cipelve a tehetetlen pókot, öklével megzörgette a falu magányos, szélső házának ablakát.

– Pusztulj innen! Én az ördöggel cimborálok, boszorkány vagyok! – rikácsolt valaki, majd e fenyegető szavakkal ellentétben rémült szempár tűnt fel az ajtó résében, egy gyertya fölött.

– Szerencséd, hogy boszorkány vagy! – kiáltott rá a herceg, alig tudva, mit beszél. Azzal betaszította az ajtót, odabent térdre rogyott, a pók teste pedig súlyosan lepuffant a szőnyeget helyettesítő rongyra. A hatalmas szörnyeteg látványától a vénasszony úgy elhűlt, hogy félni is elfelejtett. Aztán magához tért, és nagy sebesen a legeslegszörnyűbb ráolvasásokat kezdte hadarni, segítségül híva válogatás nélkül minden földi és földöntúli hatalmat.

– Inkább tiszta vizet hozz! – rivallt rá a herceg, és a szegény, falubolondja vénasszony rohant teljesíteni a parancsot, hogy a nyomorult életét mentse. Pedig azt nem fenyegette semmi veszély.

A falusiak rettegték a vénasszonyt. Ez a félelem az idők mélyében gyökerezett, amikor még gyönyörű lány volt. Azt beszélték akkoriban, hogy a pék megleste és megtámadta a dűlőúton egy este. A péket másnap vérbe fagyva találták meg a kereszt tövében. Ez nem telik ki egy gyönge leánytól; nyilvánvalóan boszorkány, és túlvilági erőket idézett fel! Akármi is történt akkor éjszaka, azóta a lány réveteg pillantással járt-kelt az emberek között, és nem védekezett, amikor boszorkánynak mondták... Aztán, hosszú, magányos élete során bizonyos titkos tudásra tett szert, ha nem is feltétlenül az Ördöggel való egyezkedés útján. Mindenesetre többet varázsolt, mint gyógyított, de mindkettőhöz igen értett. A félelembe ágyazott könyörület és a megszorultak titkos gyógyításáért kapott alamizsnák tartották életben, s a házától jobbára

tisztes távolban maradt a babonás népség. Ez most igen jól jött a hercegnek és a pókjának, noha nem is tudták, milyen szerencsések vele.

Napokig élet-halál között lebegett a pók. Nem evett, nem ivott, és eljött egy gyertyafényes éjszaka, amikor úgy tűnt, hogy szökni készül belőle az élet. A vénasszony kifogyott a füvekből és praktikákból, kezét ölébe ejtve üldögélt az ágya mellett, ahol – a pók feküdt. A herceg pedig fölébe hajolt, és felismerni vélte az utolsó reszketéseket. Felidézte a menekülésük hónapjait, a veszélyeket, amelyeken együtt vándoroltak át. Most elveszti az egyetlen társát... Egyszerre megeredt a könnye. Fejét a szörnyű rágók közé hajtotta, és a vállát rázta a zokogás. A pók kínlódva kinyitotta sok szemét, nagy csodálkozással nézett a hercegre, majd ismét becsukta őket, és ezen az éjszakán gyógyító álom szállott reá.

A következő holdtöltekor elbúcsúztak a vénasszonytól. Ismét vándoroltak, a szokásos módon jutottak élelemhez. Egy nap aztán a pók kijelentette, hogy nagyon furcsán érzi magát.

– Biztos a sebesülésem okozza – mondta rekedtes hangján a hercegnek. – Talán pihennem kellene valamilyen sötét, eldugott zugban!

Kerestek hát egy barlangot, és a herceg illatos, száraz, késő őszi füvekből kényelmes fekhelyet készített, hogy a barátja ott lábadozzék. Igen ám, csakhogy akkor sokáig helyben kell maradniuk, az pedig nem fér össze a tolvajlással! Ezért aztán új birkapásztor jelentkezett a helybéli földesúr intézőjénél. Az pedig utóbb nagyon meg volt vele elégedve, mert lelkiismeretesen ellátta a szolgálatát, noha őt sem kímélte a farkas, amely el-elragadott egy-egy zsenge bárányt a nyájból. Az elődje keze alatt jobban tizedelte a nyájat... (A hercegen foghatott valamit a rendre nevelés, mert a csupasz csontokat mindig becsületesen elásta a barlang közelében.)

Épp szállingózott egy este az első hó, amikor a herceg elfojtott nyögésekre, kínlódó vergődés hangjaira érkezett a barlang szájához. Rémülten lépett be, az első pillanatban nem látott semmit. Meg sem szokhatta a sötétséget, amikor a pók két szaggatott lélegzetvétele közben kérte, hogy menne ki. – Nem tudok segíteni valamiben? – kérdezte nyugtalanul a herceg, de a pók tiltakozására kint leült, hátát a sziklának támasztva, fejét az öklén nyugtatva. Kisvártatva néma csönd lett odabent. A herceg felpattant, és aggodalomtól eltelve belépett. Mindjárt megbotlott valamiben, és egy pillanatra vad kétségbeesést érzett: a pók volt, száraz, zörgő, és halott. De mégsem! Csak a levedlett bőre. Ráncos, kopott, hegekkel-sebekkel teli pók-külső. S mire a herceg felismerte ezt és felnézett, mellette állott a pók, ruganyos-fiatalon, lábai karcsúak, szőre

gesztenyebarna. – Milyen finom! –simogatta meg a lágy prémet a herceg.

– Ez én lennék? – kérdezte önmagától csodálkozva a pók, és a herceg meglepődött a hangja bársonyosságán.

Reggel aztán, a barlang előtt, alaposan megszemlélték a változást. Némi megütközéssel konstatáltak egy tenyérnyi területet a pók torának alján. Azon rózsaszínű, meleg, érzékeny hártya volt, a pók szemmel láthatóan elvesztette páncél-védelmének egy részét.

– Rettentően sebezhető lettem. Talán később ismét megerősödik a páncélom. Biztosan a golyók nyoma... – kesergett a pók, de aztán hirtelen elhallgatott. Eszébe jutott, hogy a herceg könnyei éppen ott érték a testét. A herceg öltözéket fabrikált a régi ruhájából a meztelen, didergő területre. Azon aztán kiserkedt valamilyen fogyatékos szőrzet, de semmi jele nem mutatkozott, hogy vissza akarna nőni rá a páncél.

Nehezen tűrte a tétlenséget a pók, és hogy a herceg dolgozzék mindkettőjükre. Egy napon kióvakodott a barlangból, hogy vadásszék. A falusiak azonnal észrevették, amiről herceg már délután tudomást szerzett.

– Mennünk kell, a legszerencsétlenebb időben! A tél tavaly is kegyetlen volt, idén sem ígérkezik másnak. Alaposan fel kellene készülni a fagyban való vándorlásra; és ki tudja, hogy a csőcselék mennyi időt hagy nekünk! – töprengett este. A másod- és harmadnapot készülődéssel töltötték. A herceg vastag ruhát készített a póknak, és kicsempészte a kastélyból, élelmet csomagolt. A suttogás ellenségességgé erősödött a faluban, szerencsére karácsony volt, így kaptak pár nap haladékot. Szilveszter éjjelén azonban italos mulatság folyt odalent, a herceg a barlang szájából nézte. Amikor az első fáklyákat meglátta kikanyarodni az utcákból, tudta, hogy elérkezett a menekülés pillanata.

Nagy hujjogatással érkezett a részeg sokaság a barlang elé. Azonnal észrevették a derékig érő hóban a fura nyomokat. A herceg és a pók az erdő felé, a hegynek menekült, s egyre magasabbra hágtak. Már elhagyták a magas fák szintjét, és az alacsony, törpe cserjék között jártak, amikor a lejtő aljába tóduló fáklyás népség észrevette a két kis sötét pontot a havon, a holdfényben. A tiszta levegő közel hozta a részeg kurjongatást, vérszomjas röhögést, és kilátástalan erőfeszítésre ösztökélte a menekülőket. A hegy– számukra ismeretlen – túloldala még nyáron is járhatatlanul meredek volt; most pedig a szakadékjai fölött a fagy alattomos hóhídakat épített, amelyek alatt gyilkos mélység lappangott. A herceg és a pók elérte a hegygerincet, amely már mögöttük tarajlott a holdfényben, amikor fel kellett ismerniük: nincs tovább! Az üldözők

élcsapata és őközöttük már csak a hegygerinc húzódott, épp csak egy lándzsadobásnyi volt a távolság. A falu népe ék alakban rajzott fölfelé a hegyoldalban, s már-már elérte a gerincet; ezt ők tudták, bár nem látták a túloldalról – amikor egyszerre megmozdult az egész hegyoldal. Még a kő is megremegett a lavina dübörgésétől. Míg ők az egyik oldalon egy szakadék szegélyére csúsztak, az üldözőket a másikon elérte a szörnyű végzet. (A gyászolónak maradtak az utolsó holttesteket csak a tavaszi olvadásban találták meg, amikorra a farkasok már jócskán megcsonkították azokat.) A túloldalon a táj képe mit sem változott. Ugyan, mit jelent a természetnek egy ember és egy pók! Ők ott küzdöttek a szakadék peremén az életükért, a távolabbi havasok pedig díszletként kéklettek a holdfényben, s visszhangozták a lavinamorajt, egyre távolabbról.

A pók haladt elöl, a szakadék megnyíltakor lecsúszott. A herceg foggal-körömmel megkapaszkodott a meredély szélében. A pók sikoltott, a herceg utánakapott. Karmos lábak tépték a ruházatát, véres csíkok szántották már a jobbkezét és a jobblábát, a szakadék peremén túl.

– Már nem bírom sokáig! – nyögte a herceg.

– Isten veled! – kiáltotta a pók, lassú, fájdalmas csúszása közben.

És akkor a herceg egyetlen pillanat alatt leszámolt az életével, és ezt csak az értheti meg, aki már áldozta volna fel magát a barátjáért. – Kapaszkodj belém a rágóddal! – ordította. A pók összeszedte minden, lábaiba vezényelhető erejét, és még egy pillanatig kitartott:

– Az én rágómban méreg van, és ha megmarok valakit, abba beléfolyik, akár akarom, akár nem!

– Tudom – nyögte a herceg az erőfeszítés görcsében, nagyon is jól emlékezett ama méreg puszta érintésére, ez a válaszában tisztán érezhető volt – kapaszkodj... belém... a rágóddal!

Akkor a pók az életösztön vad fellobbanásával belemart a hercegbe, fellendült rajta a hegygerincre, és felrántotta őt is, akinek a szívét előbb érte el a méreg, mint az agyát, s így volt még egy szótlan pillanata, hogy pókszemekből gyöngyöző, igazi könnyet láthasson, s szeretettel és békével búcsút intsen, mielőtt végleg elalszik.

A pók a gerinc immár biztonságosan néptelen, suvadásokkal szabdalt oldalára vonszolta vissza élettelen terhét, majd fölébe ereszkedett, teste végtelenül sebezhető, érzékeny részéről levette a herceg-készítette ruhát, és reménytelen gubbasztásban melengette a férfitestet, miközben őt magát átjárta a fagy. A sápadt hajnalban aztán felhők csúsztak az égre nyugat felől, s az első hópelyhek láttán nagy erőfeszítéssel a barlang irányába vonszolta a herceget. Bár a

megnyugodott lejtőn lefelé jóval egyszerűbben lehetett haladni, mint fölfelé, késő délelőttre ért vissza a védett zugba. Ott aztán zokogott, pók-könnyek mosták a csaknem meztelen testet, a rágók és karmok ütötte sebekkel.

Napokon át gyászolt a pók, a kimerültségtől immár félálomban. Időről időre evett az útra készített elemózsiából, és visszatért, melegíteni a testet. Amikor aztán minden élelem elfogyott, halálra szántan körülfogta a herceget.

* * *

Lárma és csörtetés verte fel a hűvös barlang méreg, hideg és kimerültség okozta furcsa téli álmát a fényes koratavaszban. A király kutató serege volt, hiszen egy pillanatra sem adták fel, hogy megleljék a trónörököst.

Csont és bőr volt a lány, de így is látható volt, hogy gyönyörű. Anyaszült meztelenül kínlódta ki magát valami rettentő szörnyeteg zörgősre száradt bőréből éppen, ahogy a katonák, nyomozók és különféle szolgák hada beözönlött. Riadtan takarta el magát védtelenségében, s a keresők tapintatosan elfordultak... Csont és bőr volt a herceg is. Egyszerre kinyitotta a szemét, lassan hozzászokott a nézéshez, és azt hitte, valamelyik álma folytatódik, ahogy meglátta a lányt. A szája hangtalanul kinyílt, majd becsukódott, a lélegzete elakadt. Tétován felemelte a kezét, megtapintotta a pókbőrt, majd a lány hajába simított:

– Te vagy az? Te... lány vagy?

– Hát mi volnék? – kacagott gyönyörű, meleg hangján a lány, s közben patakzott a könnye örömében.

– Ó, nem is egy szörnyeteg volt! Gratulálok, ifjú herceg! – mondta a királyi hadak fővezére, ahogy a másik pókbőrt is megtalálták. Hangjában némi irigység rezgett. Úgy vélte, hogy ilyen leányt ő is szívesen védelmezett volna szörnyeteg pókhadak ellenében. – A trófeákat természetesen magunkkal visszük; fenséges atyja, a király az ön szökését bízvást megbocsátja majd, ha meglátja őket, a megmentett leányról nem is szólva! Ön igazi férfi, hercegem!

Tényleg nem volt egyetlen rossz szava sem a királynak a fiához, ahogy a történetet a fővezér értelmezésében végighallgatta, és a lányt alaposan szemügyre vette. Hét hétig ünnepelt a birodalom!

A lánynak is az volt a véleménye, hogy a herceg igazi férfi, és ebben nem csupán egyoldalú szempontok vezették. „Most aztán az

egész páncélodat elvesztetted, és mindenütt sebezhető vagy!" – mondta a herceg a pókja karjaiban. – „A legsebezhetőbb mégis ott vagyok, ahol először vesztettem el a védelmemet!" — válaszolta a lány, és ez nagyon hamar kiderült. Mindketten sokkal magasabbra értékelték a lány rózsás bőrét, mint amikor még csak tenyérnyi volt belőle. Csak sokkal később vastagodott meg ismét, valamelyest emlékeztetve ama régi páncélra.

Csak nagyritkán volt oka a hercegnek, hogy eszébe jusson: asszonyának rágójában méreg van, bár nem tehet róla. Nem felejtett a pók-asszony sem. Ha a rágójával véletlenül sebet ütött a hercegen, a könnyeivel hamar begyógyította. Sokáig éltek boldogságban azután, és a pók-asszony még sok áldozatot kívánt immár király férjétől, tudván-tudva, hogy azok csodákat tesznek.